

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของกลุ่มการเจริญส่วนบุคคลตามรูปแบบของทรอดเซอร์ที่มีต่อความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่เข้าร่วมกลุ่มการเจริญส่วนบุคคลตามรูปแบบของทรอดเซอร์กับกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมการเจริญส่วนบุคคลตามรูปแบบของทรอดเซอร์ โดยใช้รูปแบบการทดลองแบบทดสอบก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง โดยมีกลุ่มควบคุม (Pretest-posttest control group design)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาพยาบาลที่กำลังศึกษาอยู่ภาคปลาย ปีการศึกษา 2542 ของคณะพยาบาลศาสตร์ศิริราช มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 16 คน ที่ได้คะแนนจากแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ต่ำกว่า -1 SD. จากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้

เหตุผลในการเลือกนักศึกษากลุ่มนี้เป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ

1. จากงานวิจัยของ ชนิตา ฤกษ์ศิริรัตน์ (2540) ซึ่งใช้แบบวัดความกล้าแสดงออกระดับวิทยาลัย (CSES) ในกลุ่มนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์ จำนวน 165 คน พบว่า ร้อยละ 96.36 มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในระดับปานกลาง ร้อยละ 2.42 มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอยู่ในระดับต่ำ และมีเพียงร้อยละ 1.21 เท่านั้นที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอยู่ในระดับสูง ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าวจึงทำให้เห็นว่า นักศึกษาพยาบาลมีแนวโน้มไม่กล้าแสดงออกในระดับปานกลาง ซึ่งถ้าได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษา อาจมีส่วนช่วยให้ยกระดับความกล้าแสดงออกให้สูงขึ้น
2. ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นพยาบาลประจำการอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช ได้สังเกตว่า การที่พยาบาลหรือบุคลากรฝ่ายอื่น ๆ ของโรงพยาบาลมีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม นั้น เป็น คุณสมบัติที่ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อผู้รับบริการ ตัวบุคลากร และการ

คำร้องสัมพันธภาพอันดีระหว่างบุคคลอีกด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การพัฒนาความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมให้กับนักศึกษาพยาบาล จะเป็นการปลูกฝังนักศึกษาในกลุ่มนี้ ตั้งแต่ช่วงที่ยังศึกษาอยู่ และเมื่อพยาบาลมีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมแล้ว ก็ถือเป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุคลากรฝ่ายอื่น ๆ อีกด้วย

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือในการทำวิจัย โดยยื่นหนังสือจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ ศิริราช มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลและทำการทดลองกับนักศึกษาพยาบาล พร้อมทั้งขอคำแนะนำจากรองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินงานโดยละเอียด

2. เข้าพบนักศึกษาพยาบาลแต่ละชั้นปี พร้อมทั้งขอความร่วมมือในการทำแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ชั้นปีละ 100 คน ในช่วงวันที่ 15 - 17 พฤศจิกายน 2542 โดยใช้เวลาในการทำแบบวัดคนละประมาณ 30 นาที

3. ตรวจสอบคะแนนของแบบวัดทั้ง 400 ฉบับ และคัดเลือกเฉพาะแบบวัดที่ได้คะแนนต่ำกว่า -1 SD. ($\bar{X} = 204.85$, $SD. = 15.59$) คือมีคะแนนต่ำกว่า 189.26 คะแนน ซึ่งมีจำนวน 61 ฉบับ โดยเป็นของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 จำนวน 10 ฉบับ ชั้นปีที่ 2 จำนวน 24 ฉบับ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 19 ฉบับ และชั้นปีที่ 4 จำนวน 8 ฉบับ

4. ติดต่อตัวแทนนักศึกษาพยาบาลแต่ละชั้นปี เพื่อประกาศรายชื่อนักศึกษาพยาบาลที่มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดังข้อ 3 เพื่อติดต่อเชิญชวนให้นักศึกษาสมัครเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ ได้ผู้สมัครทั้งสิ้น 18 คน เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 6 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 7 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 5 คน (นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ไม่สามารถสมัครเข้าร่วมกลุ่มได้ เนื่องจากต้องขึ้นปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย)

5. สุ่มนักศึกษาพยาบาลที่สมัครเข้าร่วมการวิจัยดังข้อ 4 ในวันที่ 20 เมษายน 2543 เพื่อเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คนเท่ากัน โดยกลุ่มทดลองประกอบด้วยนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 จำนวน 3 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 3 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 2 คน สำหรับกลุ่มควบคุมประกอบด้วยนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 จำนวน 2 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 3 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 3 คน ซึ่งแต่ละกลุ่มจะมีจำนวนนักศึกษาแต่ละชั้นปีใกล้เคียงกัน

6. ประกาศรายชื่อนักศึกษาพยาบาลที่อยู่กลุ่มเดียวกัน จากนั้นได้มีการตกลงนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ เพื่อดำเนินกลุ่มการเจริญส่วนบุคคลตามรูปแบบของทรอดเซอร์ให้กลุ่มทดลอง พร้อมกันนั้นได้กำหนดวัน เวลา ในการทำแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ในระยะ หลังการทดลอง (Posttest) สำหรับกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในวันที่ 23 เมษายน 2543

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ซึ่งผู้วิจัย สร้างขึ้นเอง ตามแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการแสดงออกของผู้มีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ทั้ง 12 มิติของ Bower and Bower (1976)

ลักษณะของแบบวัด

แบบวัดชุดนี้เป็นแบบวัดที่ให้รายงานตนเอง ประกอบด้วยข้อความจำนวน 60 ข้อ มิติละ 5 ข้อ โดยมีข้อคำถามเชิงนิมิต และเชิงนิเสธ จำนวนใกล้เคียงกัน ดังนั้น แบบวัดทั้งฉบับจึง ประกอบด้วย ข้อความเชิงนิมิต 32 ข้อ และเป็นข้อความเชิงนิเสธ 28 ข้อ ซึ่งครอบคลุมลักษณะ การแสดงออกของผู้มีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมทั้ง 12 มิติ ตามแนวคิดของ Bower and Bower (1976) ดังนี้ คือ

1. การพูดแสดงความรู้สึก (Use feeling – talk) ได้แก่ข้อที่ 1, 13, 25, 37, 49
2. การพูดเกี่ยวกับตนเอง (Talk about yourself) ได้แก่ข้อที่ 2, 14, 26, 38, 50
3. การกล่าวทักทายปราศรัย (Make greeting talk) ได้แก่ข้อที่ 3, 15, 27, 39, 51
4. การยอมรับคำชมเชย (Accept compliments) ได้แก่ข้อที่ 4, 16, 28, 40, 52
5. การแสดงสีหน้าประกอบอย่างเหมาะสมกับสิ่งที่พูด (Use appropriate facial talk) ได้แก่ข้อที่ 5, 17, 29, 41, 53
6. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ (Disagree mildly) ได้แก่ข้อที่ 6, 18, 30, 42, 54
7. การขอให้แสดงความกระจ่าง (Ask for clarification) ได้แก่ข้อที่ 7, 19, 31, 43, 55
8. การถามเหตุผล (Ask why) ได้แก่ข้อที่ 8, 20, 32, 44, 56
9. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างจริงจัง (Express active disagreement) ได้แก่ข้อที่ 9, 21, 33, 45, 57
10. การกล่าวเพื่อรักษาสิทธิของตนเอง (Speak up for your rights) ได้แก่ข้อที่ 10, 22, 34, 46, 58
11. การแสดงการยืนกราน (Be persistent) ได้แก่ข้อที่ 11, 23, 35, 47, 59

12. การหลีกเลี่ยงที่จะแสดงเหตุผลเพื่อให้ทุกความคิดเห็นของตนเองถูกต้อง
(Avoid justifying every opinion) ได้แก่ข้อที่ 12, 24, 36, 48, 55

ข้อความที่มีความหมายเชิงนิมาน 32 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 4, 5, 8, 9, 11, 12, 15, 18, 19, 22, 25, 26, 28, 29, 32, 33, 35, 36, 39, 42, 43, 46, 49, 50, 52, 53, 56, 57, 59, 60

ข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ 28 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 3, 6, 7, 10, 13, 14, 16, 17, 20, 21, 23, 24, 27, 30, 31, 34, 37, 38, 40, 41, 44, 45, 47, 48, 51, 54, 55, 58

แบบวัดชุดนี้เป็นแบบวัดที่รายงานตนเอง โดยแต่ละข้อเป็น rating scale ตาม Likert Scale Format 5 ระดับ (0 – 4) คือ

0	1	2	3	4
(ไม่เคย)	(นาน ๆ ครั้ง)	(บางครั้ง)	(บ่อยครั้ง)	(ทุกครั้ง)

วิธีการตอบแบบวัด

ผู้ตอบจะต้องตอบข้อความ 60 ข้อ โดยพิจารณาสภาพการณ์ในแต่ละข้อ ว่าตนเองมีความรู้สึกหรือการกระทำเมื่อต้องประสบกับสภาพการณ์นั้น ๆ บ่อยครั้งเพียงใด แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ไม่เคย (0) นาน ๆ ครั้ง (1) บางครั้ง (2) บ่อยครั้ง (3) หรือทุกครั้ง (4) โดยเลือกได้ข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความเชิงนิมาน	ข้อความเชิงนิเสธ
ถ้าตอบ ทุกครั้ง	5	1
ถ้าตอบ บ่อยครั้ง	4	2
ถ้าตอบ บางครั้ง	3	3
ถ้าตอบ นาน ๆ ครั้ง	2	4
ถ้าตอบ ไม่เคย	1	5

คะแนนรวมจากแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของนักศึกษาพยาบาลทั้งฉบับที่มีคะแนนต่ำสุด 60 คะแนน และคะแนนสูงสุด 300 คะแนน นักศึกษาพยาบาลที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมสูง ส่วนนักศึกษาพยาบาลที่ได้คะแนนต่ำ แสดงว่ามีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมต่ำ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎี และแบบวัดต่างๆ ที่เกี่ยวกับความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม
2. ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการแสดงออกของผู้ที่มีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมตามแนวคิดของ Bower and Bower (1976) ซึ่งมี 12 มิติ ได้แก่
 1. การพูดแสดงความรู้สึก (Use feeling – talk)
 2. การพูดเกี่ยวกับตนเอง (Talk about yourself)
 3. การกล่าวทักทายปราศรัย (Make greeting talk)
 4. การยอมรับคำชมเชย (Accept compliments)
 5. การแสดงสีหน้าประกอบอย่างเหมาะสมกับสิ่งที่พูด (Use appropriate facial talk)
 6. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ (Disagree mildly)
 7. การขอให้แสดงความกระจ่าง (Ask for clarification)
 8. การถามเหตุผล (Ask why)
 9. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างจริงจัง (Express active disagreement)
 10. การกล่าวเพื่อรักษาสิทธิของตนเอง (Speak up for your rights)
 11. การแสดงการยืนกราน (Be persistent)
 12. การหลีกเลี่ยงที่จะแสดงเหตุผลเพื่อให้ทุกความคิดเห็นของตนเองถูกต้อง (Avoid justifying every opinion)
3. สัมภาษณ์นักศึกษาพยาบาลของคณะพยาบาลศาสตร์ศิริราช มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้นปีละ 5 คน โดยวิธีการสุ่มแบบ Accidental Sampling เพื่อให้ทราบถึงปริมาณของการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่าง ๆ ที่พวกเขาปฏิบัติสัมพันธ์ด้วยในการดำเนินชีวิตประจำวันโดยทั่วไป

ประกอบกับสภาพการณ์ที่พวกเขาไม่รู้สึกรัดอกกังวล หรือไม่สบายใจในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าว ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ นี้ผู้วิจัยจะนำมาประกอบการตั้งข้อกระทงของแบบวัด เพื่อให้มีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของพวกเขามากที่สุด

4. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาสร้างข้อกระทงตามลักษณะของผู้มีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมทั้ง 12 มิติดังกล่าว จำนวน 156 ข้อ

5. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

5.1 การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

ก. ผู้วิจัยนำแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของนักศึกษาพยาบาลที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาความตรงตามคำจำกัดความ ของข้อกระทงในแต่ละมิติ ที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัยได้กำหนด รายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง จุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด และคำจำกัดความของความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม พร้อมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะการแสดงออกของผู้มีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมทั้ง 12 มิติ ให้แก่ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเป็นแนวทาง ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แก่

1) อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีความเชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการปรึกษา 1 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.โสรัจ โปธิแก้ว

2) อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีความเชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาแนวพฤติกรรมนิยม 1 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต

3) อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีความเชี่ยวชาญด้านการฝึกอบรมเกี่ยวกับการแสดงความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม 1 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พรพรรณ ทวีพระประภา

ข. นำผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาคัดเลือกโดยถือเกณฑ์การตัดสิน 2 ใน 3 จากนั้นนำข้อกระทงที่ผ่านการตรวจสอบประกอบกับข้อเสนอแนะต่าง ๆ มาพิจารณา ปรับปรุงแก้ไข ตามความเหมาะสม ทั้งในด้านภาษา และความตรงตามเนื้อหา ได้ข้อกระทงที่ผ่านการตรวจสอบ และปรับปรุงแก้ไขแล้วทั้งสิ้น 118 ข้อ

5.2 การวิเคราะห์สำนวนภาษา

นำแบบวัดที่ได้จากข้อ 5.1 ทั้ง 118 ข้อ ไปตรวจสอบสำนวนภาษากับนักศึกษพยาบาล ชั้นปีที่ 1 ถึง 4 ของวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทยจำนวน 20 คน (ชั้นปีละ 5 คน) เพื่อพิจารณาความชัดเจนและความเข้าใจในข้อกระทงที่สร้างขึ้นภายหลังการตรวจสอบได้ข้อกระทงที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 96 ข้อ

5.3 การตรวจความตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) โดยใช้เทคนิคการจำแนกกลุ่มที่รู้แล้ว (Known group method) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ก. นำแบบวัดที่ได้จากข้อ 5.2 ทั้ง 96 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ถึง 4 ของภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 60 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่เพื่อนนักศึกษาพยาบาลมีความเห็นว่าเป็นนักศึกษาพยาบาลที่มีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมสูงจำนวน 30 คน

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่เพื่อนนักศึกษาพยาบาลมีความเห็นว่าเป็นนักศึกษาพยาบาลที่มีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมต่ำจำนวน 30 คน

ข. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ ก. มาวิเคราะห์ทางสถิติ ด้วยโปรแกรม SPSS for Window version 7.5 โดยมีขั้นตอนดังนี้

การคัดเลือกรายข้อ โดย

1.1 การทดสอบค่าที (t-test) นำข้อมูลจากนักศึกษาพยาบาลหญิง ทั้ง 2 กลุ่มมาตรวจคะแนนรายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจการจำแนกรายข้อ โดยการทดสอบค่าที (t-test) ระหว่างกลุ่มของข้อกระทงเป็นรายข้อเพื่อตรวจสอบความสามารถของข้อกระทง ในการจำแนกความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของกลุ่มนักศึกษาพยาบาลหญิงที่คาดว่าจะมีความกล้าแสดงออกสูงและกลุ่มนักศึกษาพยาบาลหญิงที่มีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมต่ำ จากนั้นเลือกข้อกระทงที่มีค่าอำนาจจำแนกถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือมีค่า t ตั้งแต่ 1.68 ขึ้นไป ($t_{.05, 58} = 1.68$) ได้ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 78 ข้อ ซึ่งมีค่า t ระหว่าง 1.72 ถึง 6.08 (ดูรายละเอียดภาคผนวก ค. ตารางที่ 5)

1.2 นำข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ในข้อ 1.1 มาหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item-Total Correlation) เพื่อคัดเลือกข้อกระทงที่มีค่าสหสัมพันธ์ตั้งแต่ .30 ขึ้นไป โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 75 ข้อ จากนั้นเลือกข้อกระทงให้แต่ละมิติ มีจำนวน 5 ข้อ และแต่ละมิติมีข้อกระทงที่มีความหมายเชิงนิมิต และเชิงนิเสธ จำนวนใกล้เคียงกัน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้ข้อกระทงทั้งสิ้น 60 ข้อ เป็นข้อกระทงที่มีความหมายเชิงนิมิต 32 ข้อ และเชิงนิเสธ 28 ข้อ มีค่าสหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .31 ถึง .66 (ดูรายละเอียดภาคผนวก ค. ตารางที่ 6)

1.3 นำข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ในข้อ 1.2 ทั้ง 60 ข้อ มาหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงรายมิติกับคะแนนรวมทั้งฉบับ พบค่า r ระหว่าง .60 ถึง .85 (ดูรายละเอียดภาคผนวก ค. ตารางที่ 7)

6. หาค่าความเที่ยง (Reliability)

นำข้อกระทงทั้ง 60 ข้อที่ได้จากข้อ 1.2 มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยการหาสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน (Coefficient of Internal Consistency) โดยใช้สูตรอัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับ เท่ากับ .94 และได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดแต่ละมิติระหว่าง .31 ถึง .74

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

1. ระยะก่อนทดลอง

1.1 ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัย โดยยื่นหนังสือจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ศิริราช มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลและดำเนินการทดลองกับนักศึกษาพยาบาลทุกชั้นปี

1.2 ดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามที่ได้กล่าวข้างต้น ได้นักศึกษาพยาบาลจำนวน 18 คนที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยและมีคะแนนจากแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมต่ำกว่า -1 SD. ($\bar{X} = 204.85$, $SD = 15.59$) คือมีคะแนนอยู่ในช่วง 155 ถึง 189 คะแนน

1.3 สุ่มนักศึกษาพยาบาลหญิงที่ได้จากข้อ 1.2 เพื่อเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองจะได้เข้าร่วมกลุ่มการเจริญส่วนบุคคลตามรูปแบบของทรอตเซอร์ ส่วนกลุ่มควบคุมจะไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มการเจริญส่วนบุคคล ดังกล่าว

2. ระยะทดลอง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลอง เข้าร่วมกลุ่มการเจริญส่วนบุคคลตามรูปแบบของทรอตเซอร์ โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่ม เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน (วันที่ 21-23 เมษายน 2543) รวมระยะเวลาทั้งสิ้นประมาณ 20 ชั่วโมง ที่ห้องชมรมพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตศาลายา ซึ่งเป็นห้องที่มีความสะดวก ปลอดภัย และมีความเป็นส่วนตัว

หลักการของการดำเนินกลุ่ม

การดำเนินกลุ่มการเจริญส่วนบุคคล ตามรูปแบบของทรอตเซอร์ มุ่งที่จะพัฒนาทุกคนใน 2 ส่วน คือ การพัฒนาศักยภาพส่วนบุคคล (Intrapersonal) และการพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal) ดังนี้คือ

การพัฒนาศักยภาพส่วนบุคคล 5 ด้าน ได้แก่

1. ความคิดทางบวกที่มีต่อตนเอง และผลจากการแสดงออกของตนเอง
2. ทักษะคิดทางบวกต่อตนเอง และการแสดงออกของตนเอง
3. ความเชื่อว่าตนเองมีสิทธิต่าง ๆ เท่าเทียมกับบุคคลอื่น
4. ความรู้สึกไม่กล้าหรือวิตกกังวลเกินควรในการแสดงออก
5. ทักษะในการแสดงออกที่เหมาะสมกับบุคคลและสภาพการณ์

การพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล คือ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกกลุ่ม

จากหลักการดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีกำหนดการและการดำเนินกิจกรรมกลุ่มดังต่อไปนี้

กำหนดการดำเนินกลุ่ม

การเจริญส่วนบุคคลตามรูปแบบของทรอตเซอร์

วัน - เวลา	กิจกรรม	วิธีการ	ความเกี่ยวข้องกับความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม
21 เมษายน 2543 เวลา 18.00น.-21.00น. (3 ชั่วโมง)	พื้นฐานแห่งมิตร ไมตรี (Building Dyads)	ให้สมาชิกกลุ่มได้ทำ ความรู้จักและพูดคุย ซักถามข้อมูลระหว่าง กัน	สมาชิกกลุ่มมีสัมพันธภาพอันดี ระหว่างกันและมีความรู้สึกวิตกก ังวลในการแสดงออกลดลง
22 เมษายน 2543 เวลา 8.00น.-12.00น. (4 ชั่วโมง)	ก้าวแห่งความไว้ วางใจ (Trust Walk)	ให้สมาชิกกลุ่มได้เปิด เผยตนเอง โดยผ่านการ สัมผัสทางกาย (Touching)	สมาชิกกลุ่มมีความวิตกกังวลในการ แสดงออกลดลง และตระหนักถึงการ แสดงออกของตนเองมากขึ้น

วัน - เวลา	กิจกรรม	วิธีการ	ความเกี่ยวข้องกับความกล้า แสดงออกอย่างเหมาะสม
เวลา 13.00น.-16.00น. (3 ชั่วโมง)	สัญลักษณ์ของท่าน (A Symbol of You)	ให้สมาชิกกลุ่มได้เปิด เผยตนเองตามการรับรู้ ของตนผ่านสัญลักษณ์ และมีการให้ข้อมูลย้อน กลับระหว่างกัน	สมาชิกกลุ่มมีความเชื่อว่าตนเองมี สิทธิต่างๆเท่าเทียมกับเพื่อนสมาชิก มีทัศนคติและความคิดทางบวกต่อ ตนเองและผู้อื่นมากขึ้น
เวลา 18.00 น.-21.00 น. (3 ชั่วโมง)	พลังแห่งตน (Strength Bombardment)	ให้สมาชิกกลุ่มได้เปิด เผยข้อมูลทางบวกของ ตนเอง และให้ข้อมูล ย้อนกลับทางบวก ระหว่างกัน	สมาชิกกลุ่มมีทัศนคติและความคิด ทางบวกต่อตนเอง ผู้อื่นและการ แสดงออกของตนเองมากขึ้น
23 เมษายน 2543 เวลา 8.00 น.-12.00น. (4 ชั่วโมง)	ก้าวใหม่แห่งความ งอกงาม (Three Things I'd Like to Change)	ให้สมาชิกกลุ่มได้เปิด เผยข้อมูลในส่วนที่ ต้องการปรับปรุงแก้ไข และให้มีการแสดงความ รู้สึกนึกคิดระหว่างกัน ประกอบกับให้มีการให้ และรับความช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน	สมาชิกกลุ่มมีความรู้สึกถึงคุณค่าของ ตนเอง และมีทักษะในการแสดงออก มากขึ้นอีกทั้งมีความเชื่อมั่นใน ตนเองและการแสดงออกของตนเอง ตามมา
เวลา 13.00น.-16.00น.	วงล้อมแห่งความ ประทับใจ (Impression Go Round)	ให้สมาชิกกลุ่มได้แสดง ความรู้สึกทางบวกที่มี ต่อกัน	สมาชิกกลุ่มเกิดความเชื่อมั่นและทัศน คติทางบวกต่อตนเองมากยิ่งขึ้น สมาชิกกลุ่มจึงมีแนวโน้มที่จะแสดง ออกมากขึ้น ในชีวิตภายหลังยุคกลุ่ม

3. ระยะเวลาหลังการทดลอง

3.1 ภายหลังจากสิ้นสุดการดำเนินกลุ่ม ในวันที่ 23 เมษายน 2543 ผู้วิจัยนำแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ไปให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำ (Posttest) ทันที โดยกลุ่มควบคุมที่เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ได้ทำแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมที่หอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตศาลายา สำหรับกลุ่มควบคุมที่เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 และ 3 ได้ทำแบบวัดดังกล่าวที่หอพักนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล แขวงบางขุนนนท์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

3.2 ตรวจนับคะแนนของแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ที่ได้จากการตอบของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทุกคน จากนั้นนำมาคิดเป็นคะแนนรวมของแต่ละกลุ่ม เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของนักศึกษาพยาบาลในส่วนของการทดสอบก่อนการเข้าร่วมกลุ่ม และหลังการเข้าร่วมกลุ่ม ของกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุม

2. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ของการทดสอบก่อนการเข้าร่วมกลุ่ม และหลังการเข้าร่วมกลุ่ม ของกลุ่มทดลองโดยใช้ dependent t-test

3. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการทดสอบ หลังการเข้าร่วมกลุ่มของ กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมโดยใช้ independent t-test